SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 22. ŠTEV. 2. MAREC — APRIL 1926.

Čast. Janez Bosco.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙

POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙

ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Vrh. predstojnik Filip Rinaldi sal. sotrudnikom in sotrudnicam. — Odpustki za mesec marec in april. — Salezijanec prvi škof v Gornji Šleziji na Poljskem. — Ozdravljena po priprošnji čast. don Bosca. — Črtice iz don Boscovega življenja. — Iz Jugoslavije v Assam (Indija). — Milosti Marije Pom. — Nekrolog.

SLIKE: Vlč. g. Filip Rinaldi vrh. predstojnik Sal. družbe. — Dva indijska malika. — Sal. zavod v Viedmi (Patagonija). — Kard. Kakowski, varšavski nuncij in novoposv. škof sal. dr Avg. Hlond na obisku v sal. zavodu v Ošvienčimu. — Poganski čarovniki (Indija). Palme ob reki (Indija).

Za misijonske poklice.

Najlepši, najvzornejši poklic, ki si ga moremo misliti je misijonski poklic. Misijonar razširja kraljestvo božje na zemlji, pridobiva duše za Boga, razganja temo zmot in nevere. Misijonar je največji dobrotnik rodov in ljudstev, ki jim še ni zasijala luč sv. vere.

Misijonar pa ni samo duhovnik. Misijonar more biti tudi sobrat lajik, ki pomaga misijonarju pri njegovem velikem delu.

Našemu sotrudništvu toplo priporočamo skrb za misijonske poklice. Kdor pozna mladeniča, ki nosi v srcu plemenito željo posvetiti se službi božji v delu za zveličanje duš, naj mu pojasni, da bo tudi v Salezijanski družbi dosegel svoj namen. Salezijanski misijoni se čudovito širijo. V teh misijonih se morejo udejstvovati tudi slovenski mladeniči kot sobratje lajiki.

Za sprejem se je treba priglasiti pri vodstvu kateregakoli naših zavodov.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 9. 16 — **2.** 4. 6 — **3.** 8. 22 — **4.** 1. 25 — **5.** 3. 29 — **6.** 2. 10 **7.** 5. 1 — **8.** 7. 8 — **9.** 5. 2 — **10,** 9. 5 — **11.** 1. 15 — **12.** 4. 26 — **13.** 2. 17 — **14,** 3. 18 — **15.** 6. 11 — **16.** 7. 30 — **17.** 8. 23 — **18.** 6. 28 — **19.** 1. 20 — **20.** 9. 3 — **21.** 4. 19 — **22.** 6. 7 — **23.** 5. 31 — **24.** 2. 9 — **25.** 3. 14 — **26.** 8. 13 — **27.** 7. 14 — **28.** 4. 21 — **29.** 3. 27 — **30.** 5. 12

V maju: 1. 7. 30 — **2.** 5. 19 — **3.** 9. 5 — **4.** 1. 31 — **5.** 8. 25 — **6.** 2. 10 — **7.** 4. 6 — **8.** 3. 16 — **9.** 6. 18 — **10.** 1. 8 — **11.** 5. 20 — **12.** 9. 28 — **13.** 6. 21 — **14.** 8. 27 — **15.** 3. 23 — **16.** 4. 22 — **17.** 7. 24 — **18.** 3. 12 — **19.** 5. 14 — **20.** 8. 13 — **21.** 6. 11 — **22.** 4. 15 — **23.** 9. 26 — **24.** 1. 3 — **25.** 2. 1 — **26.** 3. 9 — **27.** 8. 4 — **28.** 7. 3 — **29.** 9. 4 — **30.** 6. 11 — **31.** 5. 17.

Priporočamo:

Življenje čast. Janeza Bosca. Spisal dr. Jos. Valjavec. Stane 10 D (po pošti 11 Din).

Malo Cvetko, ali življenje sv. Terezije od Deteta Jezusa. Stane 9 Din.

Življenje sv. Frančiška Saleškega. Spisal Dr. Franc Walland. Cena izvodu 5 Dinarjev.

LETNIK XXII MAREC — APRIL ŠTEV. 2

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Vrhovni predstojnik Filip Rinaldi Salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam.

Turin, 1. jan. 1926.

Velecenjeni sotrudniki!

Blage sotrudnice!

Ob nastopu novega leta je vsakdo dolžan zahvaliti se Bogu za vse prejete dobrote. Ta dolžnost pa še posebno veže nas, don Boscove sinove. Po zgledu našega ustanovnika imamo navado, da vsako leto podamo kratek pregled dobrot in milosti, ki nam jih je Gospod podelil v teku leta, ki se je pravkar pogreznilo v večnost. Kako dolgo bodo salezijanci imeli še to srečo? Koliko časa bomo še priče očividnih dokazov, kako ščiti previdnost božja našo redovno družino? Don Bosco nam odgovarja: *„Dokler bodo salezijanci ljubili delo in zatajevanje. Če bi se kdaj v našo družbo vrinil pohlep po udobnosti in bogastvu, tedaj bo ta družba končala svoj tek na zemlji. Svet nas bo vedno z veseljem sprejel, dokler bomo posvečali svoje moč divjakom in ubogi ter zapuščeni mladini. To je naše bogastvo, ki nam ga nihče ne bo zavidal, nihče ugrabil . . .“*

Bodimo zvesti navodilom in zgledu našega ustanovnika in Gospod bo blagoslovil naše delo in naša podjetja.

Petdesetletnice.

Letos obhajamo petdesetletnico, odkar so stopili prvi naši misijonarji na argentinska tla. Temu primerne slovesnosti se bodo obhajale prav do konca šolskega leta, kakor zahteva naša dolžnost in koristi, ki naj jih te slovesnosti prinesejo.

Še preden pa je prva gruča misijonarjev zapustila Evropo, je naš čast. ustanovnik šel na Francosko in v Nici ustanovil svoj prvi zavod v inozemstvu. Tedaj je bilo v Italiji komaj 6 zavodov: trije v Piemontu in trije v Liguriji. Majhno je bilo še tedaj število salezijancev in še manjše število Hčera Marije Pomočnice. Vendar je don Bosco, ki je v neizčrpni ljubezni obsegel vse človeštvo l. 1875. odprl svojim sinovom vrata v širni svet, ker je želel, da bi se jim približale nove množice mladih čet bodisi med divjaki, bodisi med civilizovanimi.

Don Boscovo podjetje je spremljal poseben blagoslov božji. Povsod je našlo naklonjena srca, pred vsem pa pri sv. očetu Piju IX., ki je don Boscovo delo velikodušno podpiral in ga blagoslavljal. Tudi vlade so bile salezijancem naklonjene. Ne moremo pozabiti, kako goreče sta prosili za salezijance državi Kolumbija in Ekvador.

Tudi Francoska ima v zgodovini salezijanskih naprav mnogo v resnici genljivih trenutkov, ki so v zvezi z don Boscovim življenjem. V zadnjem desetletju svojega življenja je šel don Bosco skoro vsako leto na Francosko. Vedno in povsod je bil sprejet z nepopisnim navdušenjem saj ga je spremljal povsod, kamor je šel, izreden božji blagoslov. Neštete so milosti, ki so jih prejemali od Boga tisti, ki so se mu približali. Neizmerne množice so ga obsipale in mu prinašale svoje prispevke. Imenovali so ga

novega sv. Vincenca Pavlanskega in primerjali njegovo svetost s svetostjo Arskega župnika. Don Bosco pa je s solznimi očmi ponavljal: *„Kako se šali Gospod! Reveža dvigne iz prahu in ga izbere za orodje svoje previdnosti. Ako bi ti ljudje vedeli, kdo je don Bosco, ako bi me bili videli dečka voditi kravico na pašo, ne bi sedaj dvigali toliko hrupa. To so šale previdnosti božje.“* To navdušenje ni prenehalo po don Boscovi smrti, da še celo rastlo je in se množilo. Delo njegovo se je čudovito širilo in se razvijalo. Danes lahko smelo trdimo, da med najočitnejše dokaze, kako previdnost božja vodi in podpira salezijansko družbo, spada v prvi vrsti njen ogromen razvoj v zadnjih petdesetih letih. Naša družba šteje danes 1100 raznih hiš in zavodov, ki jih vodijo salezijanci oziroma Hčere Marije Pom. v vseh delih sveta. Poleg tega pa nam vsak dan prihajajo številne nujne prošnje za otvoritev novih ustanov. Odkod vse to? Vse to je delo previdnosti božje, ki nam nakla-nja blagih dobrotnikov, ki podpirajo z gmotnimi sredstvi naše delo in nam pošilja vedno novih poklicev v našo družbo, da je tako vedno številnejša in jačja.

Lansko leto smo oživotvorili nad 40 novih ustanov, poslali smo v misijone 224 novih misijonarjev in misijonark, nad tisoč novincev in novink je prosilo za sprejem v našo družbo oziroma v družbo Hčera Marije Pomočnice. Po pravici gledamo v vsem tem roko božjo. Resnične so besede izgovorjene 11. in 12. novembra v Oratoriju, ko smo obhajali misijonsko petdesetletnico: „Pred sto leti sanje ponižnega pastirčka . . . Pred petdesetimi leti zarja misijonskega dela . . . Danes kolosalen razmah v razširjanju kraljestva božjega na zemlji.“

Zagotavljam Vam, o dobri sotrudniki in blage sotrudnice, da nas te misli navdajajo z velikim ginjenjem. Iz vsega srca hvalimo Boga, da nas je poklical v to družbo, ob enem pa se prisrčno zahvalimo vsem visokim cerkvenim in drugim dostojanstvenikom, ki so pripomogli, da se je misijonska slavnost tako sijajno izvršila.

Ustanove v l. 1925.

Lepo je število novih ustanov, ki so jih z božjo pomočjo otvorili salezijanci in Hčere Marije Pomočnice v l. 1925.

Salezijanci so otvorili 20 novih naselbin in sicer tri v Italiji, dve na Španskem, eno na Portugalskem, eno na Angleškem, eno na Poljskem, dve na Nemškem, eno na Madžarskem, dve v Egiptu, eno v Indiji, dve v Argentiniji. eno v Uruguay-u, dve v Paraguay-u in eno v Srednji Ameriki.

Kdor premisli število, oddaljenost in namen teh različnih ustanov, bo prisiljen občudovati božjo pomoč, ki nam je dovolila, da smo poleg vsega tega še poslali znatno pomoč v osobju rasnim misijonom, h katerim že lahko prištevamo tudi Japonsko, kamor je dne 29. decembra pr. l. odpotovala prva gruča naših evangeljskih delavcev.

Tudi Hčere Marije Pom. so doživele letos znaten razmah v svoji delavnosti. Ustanovile so šest novih vrtcev, delavnic in prazničnih oratorijev, dve sirotišnici, sedem delavskih hiš in v dveh zavodih so prevzele vodsvo gospodinjstva. Poleg teh ustanov v Italiji, so otvorile še osem ustanov v inozemstvu in sicer v Belgiji, Argentiniji, Čile, Meksiki, v Belgijskem Kongu in v apostolski prefekturi Rio Negro. Tudi Hčere Marije Pom. so poslale precej novih moči v razne misijonske pokrajine.

Tudi razvoj družbe Hčera Marije Pom. očitno kaže obilico božjega blagoslova.

Pogled v l. 1926.

Kaj naj storimo, da bomo tudi prihodnje leto deležni obilnega božjega blagoslova?

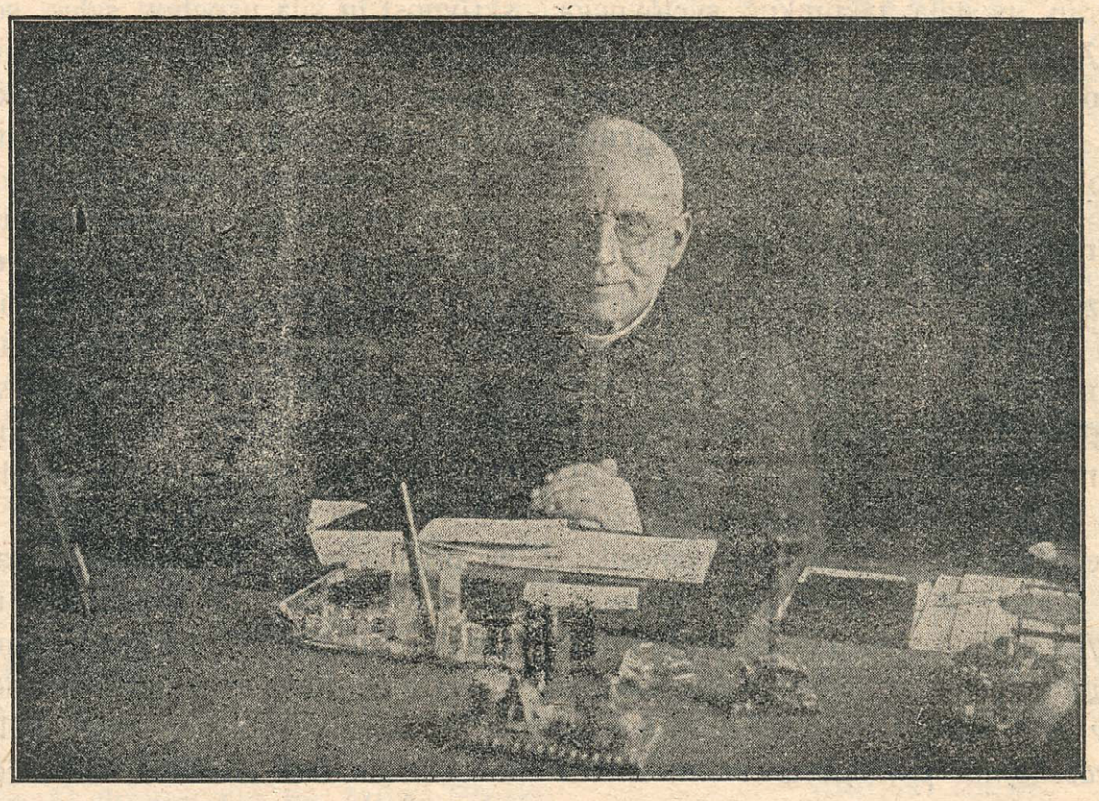
Dne 9. maja bo preteklo 50 l., odkar je Pij IX. svetega spomina potrdil dve ustanovi, ki jih je don Bosco v svoji gorečnosti za zveličanje duš po dolgem proučevanju zamislil in predložil v potrditev. Ti dve ustanovi sta *Zveza salez. sotrudnikov in sotrudnic* in pa *Ustanova Marije Pom.*

Z Zvezo salez. sotrudnikov je hotel don Bosco pridobiti kar največje število gorečih kristjanov, ki bi mu pomagali v velikem

podjetju, ki ga je božja previdnost poverila Salezijanski družbi.

V Ustanovi Marije Pom. pa je videl praktično sredstvo, da doseže to, po čemer je tako hrepenelo njegovo srce: pomnožitev števila delavcev v vinogradu Gospodovem.

Don Bosco, videč, kako se množijo prošnje in zahteve po otvoritvi novih vzgojnih zavodov in misijonskih postaj med neverniki, je spoznal, da mu je neobhodno potrebno pridobiti si za to potrebna sredstva in delavno osobje. Nekoč je pisal: „Ubogi salezijanci niso kos toliki nalogi. Storijo sicer kar morejo, toda prisiljeni so obračati

Vlč. g. Filip Rinaldi vrhovni predstojnik Salez. družbe.

se za podporo do vseh, ki jim je na srcu poveličanje naše sv. vere in zveličanje duš. Iz ljubezni do Jezusa naj se ne strašijo dela, ne žrtev; sodelujejo naj s salezijanci pri vseh dobrodelnih napravah, s katerimi se peča naša družba. S podvojenimi silami se bomo lotili dela in dosegli najobilnejšo žetev. Koliko sadu v čast božjo in zveličanje duš!“

Začrtal je nato v velikih potezah način, kako izvesti to veliko nalogo: *Pospešujte krščansko življenje v družini in družbi, podpirajte poklice v redovni stan, razširjajte dober tisk in podpirajte vsako delo, ki ima namen rešiti ogroženo mladino pred pogubo!*“

Don Bosco se ni s tem zadovoljil. S sv. Vincencom Pavlanskim je bil prepričan, da ni mogoče storiti boljšega dela kot pospeševati in podpirati duhovske poklice. Zato je zamislil in oživotvoril drugo ustanovo, ki naj bi imela namen pomnoževati število duhovnikov. Dal ji je ime: **Ustanova Marije Pomočnice.** „*Ta ustanova*“ — je pisal — „*je postavljena pod posebno varstvo Marije Pom. ker je sv. cerkev proglasila Marijo za svojo posebno zaščitnico in varuhinjo, in ker Marija posebno v zadnjih, časih podeljuje izredne milosti vsem tistim, ki jo kličejo od tem imenom. Gotovo bo Marija Pom. tudi pomagala dati sv. cerkvi dobrih duhovnikov.*“

Ko je izgotovil pravilnike za te dve napravi, jih je predložil v potrdilo raznim škofom in pa sv. očetu.

Zamisel o teh dveh ustanovah s tako praktičnimi cilji je bila povsod sprejeta z velikim navdušenjem. Sv. oče jo je potrdil in obdaroval z mnogimi duhovnimi milostmi dne 9. maja 1875.

Preteklo je tedaj vprav 50 let, odkar se je spolnila goreča želja don Boscova. Bog mu je dal potrebna sredstva za njegovo imenitno delo ob enem pa mu je tudi pokazal pot, kako pomnožiti za to delo potrebno osobje.

Sotrudniki, sotrudnice! Ali naj se mi v tem novem letu oklenemo drugačnih sredstev sodelovanja, kakor pa nam jih je pokazal don Bosco? Prav s tem, da boste podpirali z vsemi silami ti dve ustanovi, boste pokazali, da ste globoko spoznali in doumeli namene, radi katerih praznujemo petdesetletnico, odkar je naša družba v svojem razvoju postala takorekoč svetovnega pomena. Zato se omejim le na to-le priporočilo: **Pomagajte nam pomnožiti sredstva in osobje za delo v vinogradu Gospodovem!**

Prva naloga salez. sotrudništva.

Salezijansko sotrudništvo ima nalogo, zagotoviti salezijanski družbi prepotrebna gmotna sredstva, da more izvrševati svoj delavni program. Prikličimo si v spomin osnovne misli tvoreče podlago Zveze sotrudnikov, ki so tako občudovanja vredne zbog velikopoteznosti in preproste enostavnosti.

„*To udruženje* — pravi don Bosco — *se imenuje* **Krščanska zveza dobrodelnosti,** *čigar namen je združiti vse dobro misleče v eno samo armado, v kateri si člani medsebojno pomagajo vršiti dobra dela*".

„Glavni namen te Zveze je podati članom smernice zares krščanskega življenja, kakršnega naj se oklene vsak, kdor se hoče izveličati in zagotoviti svojemu srcu oni mir, ki ga svet dati ne more."

„Kdorkoli je spolnil 16. leto, more biti vpisan v to Zvezo, da ima le resen namen spolnjevati njena pravila."

Ta pravila tako preprosta in praktična so Vam znana, saj jih imate pri roki v posebni knjižici. Kdor jih spolnjuje po svojih močeh, živi združen v duhu s čast. don Boscom in z veliko salez. družino, čigar glavni namen je: „*delavno življenje v izvrševanju del krščanske ljubezni do bližnjega, posebno še do ogrožene mladine.*"

Kakšne so dolžnosti posameznih članov sotrudništva? Kakor veste, izrečne dolžnosti ni nobene, toda vsak član naj si prizadeva, da bo — po besedah pravilnika — z lastnimi gmotnimi sredstvi, ali pa s prispevki, ki jih je nabral pri dobrih osebah, podpiral naprave sal. družbe.

Ne bom na dolgo razvijal pomena te dolžnosti; to stori in bo storil Salezijanski Vestnik. Tu pripomnim samo dolžnosti, da je sotrudništvo v najtesnejši zvezi z osrednjim vodstvom salez. družbe. V tem tiči skrivnost in sila uspehov salez. sotrudništva. Sotrudniki naj bodo v neposredni zvezi z vrhonim predstojnikom. Pravilnik sotrudniktvá pravi: „Sotrudniki nimajo nobene denarne obveznosti, ampak darujejo naj vsak mesec ali vsako leto toliko, kolikor se jim zdi primerno. Ti darovi naj se pošiljajo predstojniku kot podpora onim napravam, ki jih vodi sal. družba." Pospeševalci in pospeševalke, desetniki in škofijski voditelji naj se drže teh smernic. Od vrhovnega predstojništva naj sprejemajo navodila za svoje delovanje in njemu naj pošiljajo prostovoljne prispevke za pospeševanje salezijanskih del. Če se bodo vsi držali teh navodil, je zagotovljen prospeh sal. napravam.

Da se držite omenjenih navodil, je letos še posebno važno, ker smo v velikih gmotnih stiskah radi stroškov, ki jih je zahtevala odpošiljatev tako številnih misijonarjev in ki jih zahteva vzdrževanje premnogih ustanov posebno pa vzgoja velikega števila bodočih misijonskih poklicev.

Za duhovske poklice.

Eden izmed načinov, kako izvrševati nalogo sotrudništva je gojitev duhovniških poklicev. Don Bosco piše takole: „*V teh časih se močno čuti pomanjkanje duhovnikov, zato naj se tisti, ki to zmorejo, skrbno zavzamejo za one dečke, ali mladeniče, ki imajo zato dovolj vsestranskih zmožnosti in kažejo znamenje duhovskega poklica. Pomagajo naj jim z nasvetom, podpirajo*

naj jih tako, da bodo mogli izvršiti svoje študije. **Ustanova Marije Pom. ima prav ta namen.** Med tem ko je don Bosco zapisal te besede v pravilnik sotrudstva, je ob enem tudi oživotvoril omenjeno ustanovo, ki naj bi poskrbela obilo poklicev ne samo salez. družbi, ampak sv. cerkvi sploh.

Hvala Bogu, danes ima skoro vsaka naša inspektorija kak zavod, kjer se šolajo tako imenovani Marijini sinovi. Tudi zavod za misijonski naraščaj „Kard. Cagliero", ki se je otvoril l. 1922. je zasnovan na podlagi programa, ki ga vsebuje Ustanova Marije Pom. V ta zavod so se sprva sprejemali mladeniči, ki so spolnili 16. leto, sedaj pa se sprejemajo tudi taki, ki so dovršili 14. l.

Iz tega lahko sprevidite, kako važna je Ustanova Marije Pom., kako jo je treba razširjati in podpirati. Osnova te ustanove je povsem enostavna. Njeni člani se delijo v tri vrste: podpiratelje, zbiratelje in dobrotnike.

1.) Podpiratelji so tisti, ki darujejo 20 centimov na mesec ali pa dva franka na leto. Kdo ne bi mogel utrpeti te male vsotice?

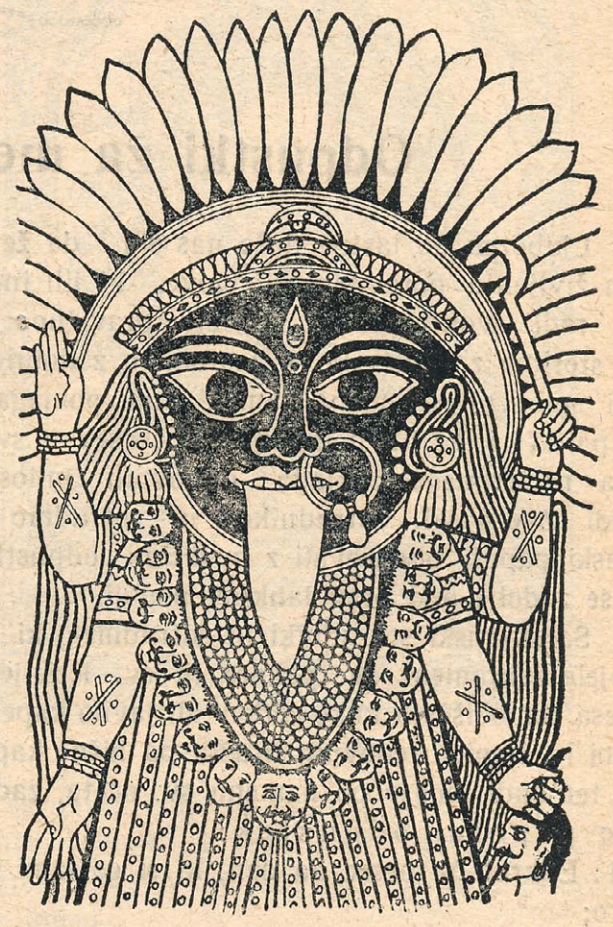
2.) Zbiratelji zbirajo prispevke in jih pošiljajo vrh. predstojniku. Zbiratelji naj hvaležno sprejemajo vsak najmanjši dar, tudi ko bi bilo le 5 centimov na leto.

3.) Dobrotniki so tisti, ki dajo kak večji dar v denarju ali naturalijah kakor n. pr. živila, perilo, knjige itd. Veliki dobrotniki so tisti, ki prevzamejo na svoje stroške enega izmed gojencev te ustanove.

Dragi sotrudniki, ako bo to delo našlo pri Vas toliko potrebno podporo, bo brezdvomno prineslo obilo lepih sadov v prid sv. cerkvi in človeški družbi. Kdo more premeriti, koliko dobrega stori sto, tisoč novih duhovskih poklicev? In vzgojiti toliko poklicev nam ne bo težko, ako nas boste enodušno podpirali, ako boste ponovno pokazali, kako delavno je Vaše občudovanje našega velikega skupnega očeta don Bosca.

Sklep.

Tako boste torej najlepše obhajali petdesetletnico: pomagajte vrh. predstojniku ustanavljati nova žarišča salez. delavnosti povsod, v tu — in inozemstvu, med civiliziranimi in med pogani ter povečati število duhovnikov in misijonarjev! Tako obhajanje petdesetletnice bo ljubo čast. don Boscu, naši nebeški Kraljici in presv. Srcu Jezusovemu. Letos naj bo vsak 24. dan v mescu v vseh sal. zavodih dan zahvale ljubemu Bogu, da je tako podpiral don Bosca in še danes podpira njegovo družbo. V

Indijski malik.

maju se bo sestal v Turinu *mednarodni kongres misijonskega sodelovanja.* S posebno slovesnostjo na čast presv. Srcu pa se bode zaključilo letošnje praznovanje petdesetletnice. Dragi sotrudniki, bodite združeni z nami v duhu v teh slovesnostih, ki jih letos praznujemo. Mi pa bomo molili za Vas, ki ste od Boga izbrano orodje za njegova dela; priporočili Vas bomo v molitev našim gojencem in gojenkam in vsem dobrim dušam, s katerimi bomo prišli v stik. Molite pa tudi Vi za nas, da bomo mogli v svojem poklicu vedno zvesteje sodelovati z milostjo božjo.

Molite še posebno za srečen potek svetniške razprave našega čast. ustanovnika. Poveličanje tega služabnika božjega, ki vse življenje ni iskal drugega kot čast. božjo in zveličanje duš in ki je zapustil svojim sinovom isti delavni program, bo brez dvoma prineslo novega razmaha njegovim napravam.

Molite tudi za svetniške razprave drugih naših služabnikov božjih, posebno Savio Dominika, vzornega don Boscovega gojenca in matere Marije Mazzarello, prve vrh. predstojnice Hčera Marije Pomočnice!

Molite tudi zame, ki se Vas vsak dan spominjam pri sv. maši.

Z globokim spoštovanjem

vdani

Filip Rinaldi.

Odpustki za mesec marec in april.

Ljubezen do lastne duše nas sili, da že v tem življenju poravnamo dolgove, ki jih imamo radi svojih grehov z božjo pravičnostjo. To storimo z molitvijo, s postom in z dobrimi deli sploh. Posebno pa nam k temu pomagajo odpustki, ki jih podeljuje sv. cerkev iz svojega neizčrpnega zaklada duhovnih milosti. Tudi Zvezo sal. sotrudnikov in sotrudnic so rimski papeži obdarovali z bogatimi odpustki, ki se zadobe pod prav lahkimi pogoji.

Salezijanski sotrudniki in sotrudnice, ki so prejele zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega telesa ter obiščejo kako cerkev ali javno kapelo, člani in članice redovnih družin pa hišno kapelo, ter ondi molijo po namenu sv. očeta, zadobijo popolni odpustek:

1. Enkrat na mesec na dan, ki si ga sami izbero;
2. Na dan, ko opravijo vajo srečne smrti;
3. Na dan, ko se udeležijo sal. shoda;
4. O sledečih praznikih: 19. marca na praznik sv. Jožefa; 25. marca na praznik Marijinega Oznanjenja.

Nadalje zadobijo sal. sotrudniki in sotrudnice pod edinim pogojem, da so v milosti božji vselej, kadar združijo z izvrševanjem svojih vsakdanjih dolžnosti kakršenkoli pobožen zdihljaj, odpustek 400 *dni, enkrat na dan pa popolnega, ki ga lahko obrnejo dušam v vicah.* (Papež Pij XI. dne 6. junija 1922)

Pomnite: 1. Sotrudniki in sotrudnice, ki radi bolezni ne morejo obiskati cerkve, lahko zadobijo gori imenovane odpustke, ako zmolijo doma 5 očenašev, in češčenamarij in čast bodi.

2. Koliko je treba moliti po namenu sv. očeta pri obisku cerkve ali kapele, ni določeno: vsak naj zmoli, kolikor sam hoče.

Salezijanec prvi škof v Gornji Šleziji na Poljskem.

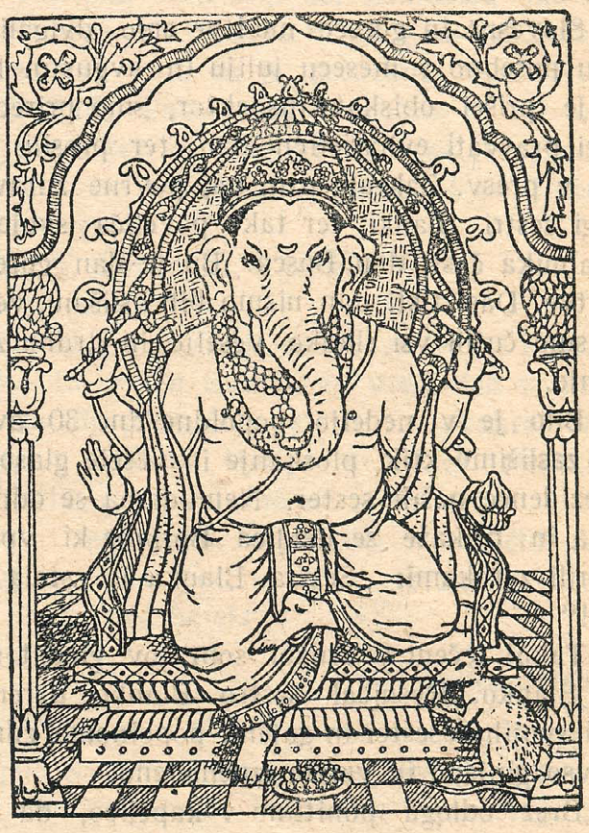
Gornja Šlezija je zelo bogata s premogovniki, rudniki, posebno pa svojo industrijo. Dasi je prebivalstvo v ogromni večini poljske narodnosti, je bila vendar ta dežela več kot 500 let pod nemško oblastjo, ki se je v zadnjih desetletjih pred vojsko z veliko vztrajnostjo trudila, da bi ji dala v narodnem oziru povsem nemški značaj. Po vojski so se pa razmere bistveno izpremenile. L. 1920 je bila Gornja Šlezija na podlagi plebiscita združena s Poljsko. Meri 4000 km² in šteje 1.125.000 prebivalcev, ki so po večini rudokopi ali pa delavci po tovarnah. Glavno mesto so Katowice. V cerkvenem oziru je spadala dežela pred več kot sto leti pod krakowsko škofijo, l. 1821 pa je prešla pod oblast breslavskega nadškofa, kjer je ostala do konca vojske. Konkordat, ki ga je sklenila poljska republika s sv. stolico l. 1922. pa določa, da noben del poljskega ozemlja ne sme biti v cerkvenem oziru odvisen od škofa, ki ima svoj sedež izven državnih mej. Na podlagi tega določila se je G. Šlezija v cerkvenem

oziru popolnoma osamosvojila. Še istega leta je sv. stolica imenovala za G. Šlezijo apostolskega administratorja v osebi salezijanca dr. Avgusta Hlonda. Letos pa je bila G. Šlezija povzdignjena v škofijo in njen apost. administrator imenoval za njenega prvega škofa.

Novo ustanovljena škofija šteje 15 dekanij, 144 župnij in 15 podžupnij.

Škof dr. Avg. Hlond je domačin, rojen ne daleč od Katowic l. 1881. Kot deček je vstopil v salezijanske zavode v Italiji z drugimi številnimi dijaki vred, ki so hiteli pod don Boskovo zastavo navdušeni od zgleda kneza Czartoryskega, ki je vstopil v salezijansko družbo in umrl v njej v sluhu svetosti. Po dovršeni nižji gimnaziji je stopil v novicijat ter storil redovne zaobljube, ko je bil star komaj nekaj nad 16 let. Svoje študije je nadaljeval v Rimu, kjer je napravil doktorat iz filozofije in pozneje na krakovski univerzi. L. 1905 je bil posvečen v mašnika. Nekaj let je bil ravnatelj na Dunaju pozneje pa inspektor naših zavodov med Nemci. Odlikoval se je povsod z veliko delavnostjo in smotrno podjetnostjo, s kateri je dal našim nemškim zavodom prav velik razmah. Sedanji papež Pij XI. ga je kot nuncij na Poljskem osebno poznal, ga visoko čislal in se ga posluževal za važne posle. Ko ga je imenoval za škofa, mu je v znamenje velike naklonjenosti daroval škofovski križ in prstan. Novi škof ima tri brate salezijance; eden izmed njih Anton Hlond, je bival svoječasno v Ljubljani in na Radni in je pri nas znan kot skladatelj pod imenom Hlondowski; letos je bil imenovan za predstojnika poljske sal. redovne province.

Škof dr. Avg. Hlond, ki se je lansko leto mudil tudi v Ljubljani na kongresu za vzhodnjo vprašanje, je zelo ljubezniv, pravi don Boskov sin, ki prisrčno ljubi sal. družbo. Za svoje škofovsko geslo si je izbral don Boskovo geslo: »Da mihi animas, coetera tolle! Daj mi duše, drugo vzemi. Posvetil ga je 3. januarja v Katowicah kardinal Kakowski. Pri obredu posvetitve je bila navzoča tudi njegova mati, kljub visoki starosti. Slavnosti se je udeležilo poleg kardinala posvetitelja in varšavskega nuncija še devet poljskih škofov, med katerimi si je msgr. Hlond v treh letih svojega višjega pastirskega delovanja kot administrator pridobil velik ugled.

Indijski malik.

Mi novemu škofu, ki je dvajseti iz salezijanske družbe, prisrčno čestitamo in mu želimo mnogo blagoslova iz nebes v nadpastirskem delovanjem.

Ozdravljena po priprošnji čast. don Bosca.

Sestra Blanka Bozza, redovnica Hčera Marije Pomočnice in misijonarka v Matto Grosso, je že pet let nepremično ležala v postelji s kostno jetiko v hrbtenici. Radi bolezni so ji noge popolnoma ohromele, tako da ni mogla napraviti niti koraka. Kljub temu, da smo poizkusili vse, kar je svetovala zdravniška veda, se bolezen ni zboljšala. Sklenili smo, da jo pošljemo v mesto Cuyabâ, toda kako? To mesto je oddaljeno 350 km. Ali bo uboga sestra zdržala težavno potovanje skozi pustinje in gozdove? Ni ni bilo druge pomoči kot izročiti jo v roke neskončne dobrotljivosti božje.

Sestra Blanka je bila sicer popolnoma vdana v svojo usodo. Njena največja tolažba je bila molitev. Izdelovala je cvetlice in drugo okrasje za našo kapelico ter se pogovarjala z našimi malimi *Bororos*, ki so jo večkrat obis-

kali in ji delali kratek čas s svojim gostolenjem in preprostimi igrami.

Vsako človeško upanje na ozdravljenje je bilo izgubljeno. Zdravniki, ki smo jih pismeno vprašali za svet celo v Evropi, so se izrazili, da je bolezen neozdravljiva. Tedaj pa smo postavili vse svoje zaupanje v Boga in priprošjo čast. don Bosca.

Slovesne in goreče molitve smo dvigali k Bogu posebno v mesecu juliju in avgustu. Ko nas je prišel obiskat inspektor, smo priredili pravi pravcati evharistični dan, ter prosili Jezusa v presv. Zakramentu, naj povrne zdravje ubogi sestri Blanki, ter tako poveliča svojega služabnika čast. don Bosca. Bil je dan goreče molitve. Dasi tisti dan nismo bili uslišani, vendar smo čutili vsi sladko veselje in trdno zaupanje.

Bilo je v nedeljo popoldne dne 30. avg. Kar zaslišimo krik, ploskanje in vesele glasove iz rezidence naših sester. Nemudoma se odpro vrata in prikaže se deklica Bororos ki vpije in kriči z rokami: „Sestra Blanka je vstala in hodi!“

Takoj tečem v družbi sobratov gledat sestro Blanko. Resnica! Sestro Blanko uzremo sredi svojih sosester in gojenk popolnoma zdravo, vso ginjeno in veselo iznenadeno.

Brez odloga pohitimo v kapelico, da se zahvalimo Bogu za veliko milost. Nato smo prosili sestro Blanko, naj nam pojasni nenavaden dogodek. Kakor da si sama ni čisto na janem, kaj se je z njo zgodilo, je ponavljala: „Nenadoma sem začutila v sebi moč in vstala brez vsake težave. Šla sem v kapelo in potem k vam. Sedaj sem zdrava in nikjer me več ne boli.“

Pomembno je to, da je s. Blanka vstala brez težave. Nekaj dni prej ji je sestra inspektorica rekla, naj poskusi vstati. Položila je noge na tla. Opiraje se na dve sestri, se je hotela postaviti na noge, toda ni šlo: omahnila je na njune roke. Takoj so jo morale položiti zopet v postelj, kjer so jo napadle hude bolečine.

Zvečer se je zbrala vsa naselbina v kapelici k slovesnemu blagoslovu z Najsvetejšim v zahvalo za čudežno ozdravljenje. Po blagoslovu se je vse gnetlo okoli ozdravljene sestre; vsak bi jo rad videl in se na lastne oči prepričal, če res hodi.

Sedaj sestra Blanka, ki jo je pet let bolezen priklepala na posteljo, že poldrugi mesec živi skupno življenje z drugimi sestrami kot jasna priča, kako Bog varuje in čuva one, ki žrtvujejo svoje življenje v misijonih in kako je poveličal svojega zvestega služabnika čast. don Bosca.

Sangradouro (Naselb. sv. Jožefa) 9. okt. 1925.

C. Albisetti, sal misijonar.

Temu poročilu misijonarja dodamo še poročilo s. Blanke same: „Dne 27. avg. me je obiskala čast. s. inspektorica. Bila je zelo potrta radi mojega žalostnega stanja in mi je naročila, naj opravim devetdnevnico na čast. don Boscu in po prvi še drugo in tretjo, toliko časa, da bom dosegla milost ozdravljenja. Obljubila je don Boscu, da, če me ozdravi, me bo za vedno pustila v misijonih. Zdi se, da je don Bosco čakal samo na to obljubo. Začela sem devetdnevnico in takoj čutila nekoliko zboljšanja. Tretji dan in sicer 30. avg. popoldne po dveh mesecih, odkar sem se obrnila k don Boscu za milost ozdravljenja, sem malo zaspala. Zdajci me nenadno prebudi iz spanja misel: Kaj, ko bi za beatifikacijo don Bosca manjkal samo še ta čudež! . . . “ Istočasno me neka čudovita moč prisili, da planem s postelje. Začela sem takoj brez vsake opore hoditi in celo tekati semintje po sobi. Nemudoma sem šla v kapelo, pokleknila pred tabernakelj in se zahvalila Bogu, da je tako poveličal svojega služabnika čast. don Bosca.“

---

1. *Spolnjuj cerkvene zapovedi! Odobruj to, kar rimski papeži odobrujejo in obsojaj vse, kar rimski papeži obsojajo.*
2. *Vsak veren kristjan naj ljubi in spoštuje odredbe cerkvenih predstojnikov. Nihče naj ne posnema tistih, ki so popolnoma nevešči v cerkvenih zadevah, pa hočejo kljub temu soditi o vsem, kar zadene sv. cerkev, ter sramotijo stvari in naprave, o katerih v svoji nevednosti prav nič ne vedo.*
3. *Kdor poseduje človeško modrost brez ponižnosti, ne more biti otrok božji, pač pa je otrok tistega, ki je oče napuha, marveč satana.*
4. *Delajmo dobro, dokler imamo čas.*

Čast. Janez Bosco.

Črtice iz don Boscovega življenja.

Don Boscov blagoslov.

Blagoslavljal je sicer don Bosco, pomagala pa je Marija, saj ga res nikoli ni zapustila, ker je imel neomajno zaupanje do Nje in vero, pa trdno, živo, tako da bi bil z njo gore prestavljal. Zato pa ni čudno, če je tako samozavestno napovedaval ozdravljenje, ko je blagoslavljal. Take čudovite stvari je delal skoro vsak dan svojim domačim in drugim ljudem. Poglejmo par slučajev in prepričali se bomo.

Gospod Rua je bil njegov prefekt ali ekonom. Marljiv in zvest je bil, da ga je don Bosco že za življenja izbral za svojega naslednika. — Tega gospoda je že nekaj dni tako trgalo po roki, da po cele noči ni mogel zatisniti očesa. Gre k don Boscu in mu potoži svojo nesrečo. Don Bosco mu da Marijin blagoslov ter mu priporoči, naj opravi devetdnevnico; med sveto mašo pa, ko bo povzdignil presveto hostijo, naj vzbudi živo vero. »Ne samo zaupati moraš, tudi vero moraš imeti, pa trdno!«

G. Rua še ni končal devetdnevnice in bil je popolnoma zdrav.

Pregnana mrzlica.

Janez Revellò, bivši don Boscov gojenec je takole pisal:

»Dne 22. maja me je v šoli napadla huda mrzlica: kar šklepetal sem z zobmi, potem me je začela neznosno glava boleti. Vse to je trpelo cel večer. Drugi dan me je čudna bolezen popustila. 24. maja se je spet vrnilo prav ob isti uri. Najprej me je zazeblo, da sem se ves tresel, potem pa mi je šinila taka vročina po životu, da me je kar kuhalo.

27. maja po zajtrku sem stal pred bolniško sobo; kar pride mimo don Bosco. Pozdravim ga, on me pa premeri z očmi in me praša:

»Kaj ti je, ali si bolan?«

»Da, don Bosco, tako mi je čudno, vsak drugi dan me mrzlica napada.«

»Ali te danes tudi trese?«

»Ne, jutri me bo.«

»Če te bo, veš, pa mi povej, dal ti bom Marijin blagoslov.

28. maja me je zopet treslo. Počakal sem naslednje jutro don Bosca pred bolniško sobo. Pride mimo in me vpraša:

»No, kaj te je?«

»Pa kako!«

»Pojdi z mano!«

Z veseljem sem šel, ker sem upal, da se rešim nadlege. Ko prideva v sobo, mi reče, naj pokleknem in tudi on je pokleknil. Zmolil je nekaj k Mariji Pomočnici, potem mi je dal roko na glavo ter me blagoslovil. Prav tedaj stopi v sobo neki rokodelski vajenec. Don Bosco mu brž reče:

»Ti, še ti moli za tegale!«

Nato pa mi reče:

»Poslušaj me! Trije dnevi so še do konca majnika; idi v teh treh dneh vsak dan v cerkev in zmoli pred Najsvetejšim vsakokrat tri očenaše in češčena Marije in enkrat češčena bodi Kraljica, pa s trdno vero, da veš!«

Storil sem tako. O mrzlici ali vročini pa odtedaj ni bilo več ne duha ne sluha, tudi glava me ni več bolela.«

Ozdravljen otrok.

Iz Villafranca v Pijemontu sta oče in mati pripeljala k don Boscu nebogljenega otroka. Kakih osem ali devet let mu je bilo. Noge je revež imel vse skljućene, hoditi ni mogel, niti enega koraka ni mogel storiti.

Pripeljeta ga k don Boscu: ta ga blagoslovi in mu reče:

„Iztegni nogo !“

Deček je gledal debelo in še poskusiti ni upal.

„Iztegni jo, no!“ mu ponovi don Bosco. Mati ga prime, dečko iztegne nogo, gre po sobi gori in doli malo narodno sicer, pa šel je. Ko oče to vidi vikne ves iz sebe:

„Poglej ga no, šmenta, kako ti gre!“

„Tak, bodi no!“ Kako pa govoriš? mu de žena in sune moža vsa solzna od veselja, »saj veš da se tako ne spodobi.«

V neizrečenem veselju se poslove od don Bosca ter obljubijo, da pridejo čimprej zahvalit se Mariji Pomočnici v njeno novo cerkev.

Ko sta šla v Turin, sta morala dečka nositi, zdaj pa je sam koracal pred njima. Koracal pravim, ker še ni znal prav hoditi. Zdaj in zdaj sta ga učila, kako naj stopi.

„Eno nogo postavi naprej; zdaj pa drugo!“

Tako je šlo skoro celo pot do doma. Pa se ni treba čuditi, da fantè ni znal hoditi, saj je ravnokar shodil, prvič v življenju je hodil.

Priča tega dogodka je bil klerik Donato, ki je vse natanko povedal gospodu Bertu in Angelu Saviju. Tudi gospod Rua je isto potrdil.

Don Bosco uči ljubiti Marijo.

Bon Bosco je blagoslavljal in lajšal gorje bližnjemu, pa tudi njega je spremljal očividen blagoslov božji in Marijina pomoč.

Don Bosco je tiste dni takole pravil:

„Sam ne razumem, kako da gre vse tako lepo. Ta teden sem za Marijine milosti dobil kar par tisoč lir.“

Sal. zavod v Viedmi (Patagonija).

Še isti večer 1. junija, pa je don Bosco pripovedoval g. Bertu tale dogodek:

„Včeraj sem šel po mestu, kar mi priteče nasproti deček, veselje mu je žarelo iz lic.

‚O don Bosco, samo k vam sem se namenil.‘

‚Kdo pa si?‘ ga vprašam.

‚Kaj me ne poznate? Saj ste me pred kratkim z blagoslovom ozdravili. Ves hrom sem bil, zdaj pa sem čisto zdrav. Mama so me poslali k vam s temle denarjem v zahvalo Mariji, ki me je ozdravila z Vašim blagoslovom.‘

Že prav. Vidiš, zdaj moraš biti hvaležen Mariji. To hvaležnost pa ji pokaži s tem, da boš vsako svoje opravilo Njej na čast prav dobro izvrševal.

Dečko je obljubil in je gibko odskakljal.

Ne dolgo poprej je bila pri meni sestra onega dečka. Veliko je že pretrpela zaradi bolečine v hrbtu. Prišla je v zakristijo in me prosila za blagoslov. Naročil sem ji, naj zmoli kaj in opravi devetdnevnico k Mariji Pom.

Minulo je nekaj dni. Šel sem po mestu, pa mi skoči na pot deklica in me vpraša:

‚Don Bosco, saj me še poznate, kajne? Pri vas sem bila zadnjič, v zakristiji, saj veste. Opravila sem, kar ste mi naročili in zdaj sem popolnoma zdrava, prav nič več me ne boli.‘

Prav danes so mi pripeljali zelo naglušnega dečka,“ je pravil don Bosco dalje: ne vem, če bi se bil zganil, ko bi bili s kanonom ustreli za njim.

Dal sem mu blagoslov, nato pa sem mu nalahko ob ušesu tlesnil z dlanjo ob dlan. Deček se hipoma obrne, se nasmehne in me gleda hvaležno.

„Dečko, pojdi zdaj v cerkev in zahvali se Mariji za milost, ona te je ozdravila, zapomni si dobro!“

Zares, kako dobra je Marija!

Ona je delala čudeže, da je Don Bosco mogel sezidati prelepo svetišče, odkoder se

je razšla slava Pomočnice po širnem svetu.

Previdnost božja skrbi za Don Bosca.

Nekoč so bili njegovi z njim pri večerji. Don Bosco reče g. Saviju: „Poglej, Savio, ta cerkev je vzrastla iz samih čudežev, ki so se zgodili po Mariji Pom.“ Pravil je, da je zjutraj bila pri njem neka gospa ter mu pripovedovala, da je njen mož popolnoma ozdravel in zdaj prinaša svotico Mariji v dar.

To se je dogajalo malodane vsak dan. Saj je pa tudi Don Bosco zaupal v Marijino pomoč in božjo previdnost in nikdar se ni varal. Ko je bila največja sila in je premišljeval, kako bi se izkopal iz težkega položaja, mu je prav tedaj Bog poslal čisto nepričakovano svojo pomoč. Kolikokrat je bil njegov ekonom v velikih zadregah zaradi dolgov; na vseh koncih in krajih so ga tirjali. „Bomo že plačali, bomo že,“ s tem je tolažil svoje upnike in se jih otepal. Ko pa le ni mogel naprej, tedaj je šel k don Boscu in mu je potožil kočljiv položaj. Don Bosco pa ga je ljubeznivo pokaral: „Malovernež, bodi miren, Bog nam bo že pomagal. Bodi prepričan, da nas Bog ne bo nikoli pozabil, samo da mi nanj ne bomo.

Ko mu je res kaj kanilo v blagajno, se ni pogrelo pri njem, dal je takoj naprej, da plačajo kruhek in druge dolgove, češ, za jutrajšnji dan bo že Bog poskrbel. In Bog mu je res pošiljal o pravem času, kolikor je pač potreboval.

„Nekoč smo prav nujno rabili krog 500 lir, morali bi jih nemudoma izplačati. Belil sem si glavo, pravi don Boscov upravitelj g. Berto, kje naj jih iztaknem. Zvečer jih bo treba, pa naj jih tudi iz tal izkopljem. Ko tako premišljujem, pride mimo mene gospod, naravnost k don Boscu je krenil. V predsobi je čakalo več oseb na razgovor z don Boscom. On pa nikogar ne vpraša, sme li naprej ali ne, potrka, vstopi k don Boscu in vpraša:

„Ali ste vi don Bosco?“

„Da prosim, kaj bi želeli?“

„Nekaj vam moram izročiti.“

Tedaj pa potegne denarnico iz žepa, začne metati bankovce na mizo, enega za drugim. Don Bosco je iznenaden pričakoval, kaj bo iz tega. Ko je gospod izpraznil eno denarnico, je potegnil iz žepa še drugo in tretjo. Na mizo je nametal v čudni mrzlični naglici bankovce po 100, 250 in 500 lir.

Nato je spravil prazne denarnice in dejal don Boscu:

„Vzemite, prosim, to je vaše.“

Bog vam plačaj, pa za ime bi prosil.

„Ni treba, Mariji je vse znano. Z Bogom.“

Oprostite, malo vas pospremim, vsaj do vrat.

„Hvala, hvala, ne utegnete, saj vidim, ker zunaj ljudje čakajo, žele z vami govoriti.“

„Za trenutek bodo že potrpeli.“

„Ne, ne, hvala za prijaznost.“ Naglo je odprl vrata in izginil.

Vstopila je grofica Vianicino.

„Veste, don Bosco, kar bala sem se za vas. Tako čudno je privihral in odvihral ta človek, da sem res kaj slabega slutila.“

Da bi le večkrat kdo takole privihral! Poglejte! Pokazal je na bankovce. Začela sta šteti. Naštela sta nič manj kot 7500 lir. Don Bosco je brž poklical svojega upravitelja, dal mu je dobljeno svoto in dolg je bil poravnan.

Oni gospod je še večkrat potem prišel v zavod.

G. Rua pripoveduje sledeče:

L. 1867. je bilo.

„Gospod, rubit vas bobo prišli,“ mi reče nekdo že zjutraj.

„Zakaj pa rubit? Saj nismo dobili nobenega obvestila o tem.“

Obvestilo je sicer prišlo, da nas zarubijo, če ne plačamo dolžnih 300 lir, pa tisti, ki je obvestilo prejel, ga je pozabil izročiti in odtod ta neprilika.

Pohitim k don Boscu, prosim ga za 300 lir, pa don Bosco je bil suh kot jaz.

Povedal sem mu o nepriliki, pa se ni vznemiril, ravno se je bil namenil, da poišče kaj za prvo silo.

Nekdo potrka.

„Prosim!“

V sobo stopi vitez Karol Occelletti in mu pravi:

„Don Bosco, nekaj malega sem dobil za Vas.“

„Prav hvaležen sem vam, čisto suhi smo danes in krvavo potrebujemo, zarubljeni smo.“

„Pa nimam veliko, veste, samo 300 lir.“

Poglejte no, pa prav toliko potrebujemo; kar g. Rui jih izročim.

Takoj sem odposlal tistih 300 lir, pravi g. Rua in tisti, ki jih je nesel, je prišel prav v zadnjem trenutku. Že so se odpravljali v Oratorij, da nas zarubijo.

Nekega dne smo bili zopet v veliki stiski. Peka nismo mogli plačati, nabralo pa se je že precej pri njem. Don Bosco je šel, da kaj najde pri dobrih ljudeh.

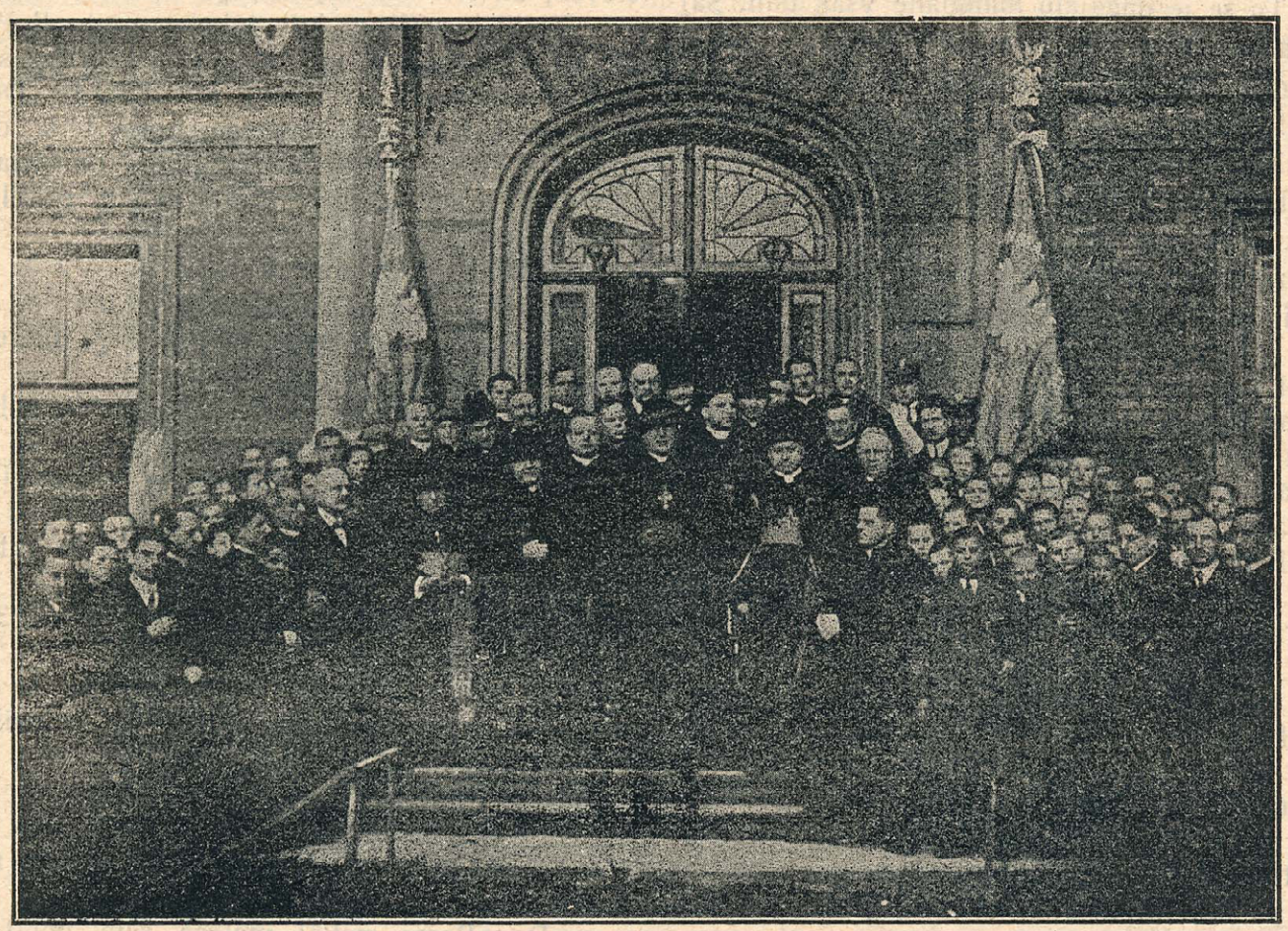
V mestu je bil neki gospod, ki se je namenil, kakor navadno, tako tudi sedaj iti v soboto k don Boscu, da mu ponese nekaj denarja. Danes pa ga je tako tiščal tisti denar,

da kar ni mogel strpeti doma; zdelo se mu je, je pravil, kakor da mu je nekaj reklo, da v Oratoriju denarja nujno potrebujejo. In res jo je mahnil proti Valdocco.

Don Bosca sreča sredi pota ter mu izroči namenjeno svoto. — Oba sta se čudila nenavadnemu naključju.

No, pa to ni moglo biti samo golo naključje, saj se je kaj podobnega tolikokrat pripetilo.

Don Bosco je trdno zaupal v božjo previdnost, pomagal si je in Bog mu je pomagal, da je zidal naprej in širil svoje plemenito delo. Marija mu je vselej preskrbela potrebno in sam je dejal nekoč sotrudniku Alojziju Costamagni: „Lojze, zapomni si dobro, kdor v Marijo zaupa, se ne bo varal. Res je, da hudoba škriplje z zobmi, ko vidi, kako vstajajo zavodi v njegovo škodo, zato napenja vse sile, da nas ugonobi, pa mu ne bo šlo, ker bo velika Devica vedno stala za vratom tej peklenski kači, nas pa bo ščitila."

Kard. Kakowski, varšavski nuncij in novoposv. škof sal. dr. Avg. Hlond na obisku v sal. zavodu v Ošvienčimu.

Iz Jugoslavije v Assam (Indija).

(Pismo prvega slov. salez. lajika misijonarja.)

Velečastiti g. urednik!

Na indijskem oceanu.

„Barčica po morju plava . . . " prav za prav velik, lep parnik je, *Rawalpindi*, ki je dobil svoje ime po nekem indijskem mestu pod Himalajo. Priplul je od Londona skozi Gibraltar mimo Marsilje, kjer je poleg množice potnikov sprejel tudi nas 12 salez. misijonarjev.

Preden kaj drugega povem, moram poseči nekoliko nazaj.

Deček sem sanjal o prihodnjosti, čital sem z veseljem misijonske knjige in liste. Občudoval sem junaške zglede misijonarjev in njihovi ideali so mi blesteli pred očmi kakor svetle zvezde. „Salezijanska poročila," kdó vas je bolj vneto in z večjo radostjo čital kot jaz? Padlo je seme v srce. . . . Mladenič sem vstopil v družbo sinov čast. don Bosca in prvo delo, ki sem ga izvršil kot črkostavec v domači rakovniški tiskarni, je bilo: Črtice iz misijo-

nov.“ Seme je zorelo v trden sklep. A treba je bilo čakati, se pripravljati. Ah, kako težko je bilo to čakanje!

In zdaj sem po čudoviti dobroti božji že prav blizu uresničenja svojih deških sanj in mladostnih hrepenenj, kajti potovanje v misijone se nagiblje h koncu.

Zakaj sem omenil to? V spodbudo drugim mladeničem! Jezus vabi in kliče na delo za zveličanje duš. . . .

Odkritosrčno povem: slovo ni bilo prijetno in lahko, a Bog mi je dal pogum, da nisem bil preveč žalosten, ko je klicalo srce: „Oj hišica očetova, Bog živi te!“ ko sem dajal slovo Kamniku in Ljubljani, ko sem jemal slovo od dragih src.

Slutim in vem, da me v Indiji ne čaka bajna dežela, kjer sije zlato solnce sreče in pravljične lepote, vem, da mi ne bo manjkalo težav in preizkušenj, toda prepričan sem, da me bo podpirala milost božja, ki ne bo dovolila, da bi kdaj okleval, omahoval.

V Italiji sem bil vsega skupaj en mesec: tri tedne v Turinu in en teden v Rimu. Povsod sem se spominjal v molitvi dragih znancev, vseh naših dobrotnikov in sotrudnikov.

Nekaj pa ne smem zamolčati. Kaj pa? boste vprašali. Srčno obžalujem, da misijonske razstave ni moglo obiskati več Slovencev. Dobra srca mojih dragih rojakov, kako bi se unela za misijone ob pogledu na bedo onih ubogih duš, ki še tavajo v smrtni senci nevere in poganstva! Razkrije se pa tu liki v solnčni luči vsa lepota naše sv. vere in vsa ljubezen, ki jo navdihuje. Ob obisku te razstave sem še bolj vzljubil svoj poklic.

Na god sv. Frančiška Ksaverija apostola Indije 3. dec. smo zapustili Turin in Italijo, da pričnemo dolgo potovanje v Indijo. Krasni kraji so nas spremljali na poti v Marsiljo. Po dnevi so se kopali v solčnih žarkih, po noči pa v brezštevilnih žarnicah, ki so blestele v francoskih obmorskih letoviščih prav do Marsilje. Tam smo prenočili v našem zavodu ter spoznali ponovno, kako prijetno je bivati v družbi dobrih, bratskih src. Saj so pa tudi res vljudni in prijazni ti naši francoski sobratje, ki vodijo tu obrtno šolo.

Veselo sem pozdravljal živahne dečke, z radostjo poslušal njih zvonke glasove. Kako lepo so se obnašali v cerkvi! Bil je prvi petek v mesecu. Veliko jih je pristopilo k sv. obhajilu z rokami prekrižanimi na prsih, kakor je tu navada.

Naši sobratje v Marsilji so pač tudi žrtev znanih francoskih razmer. Velik del zavoda jim je vlada zasegla, tako, da se ne morejo prosto gibati in razviti svojega delovanja, kakor bi bilo potrebno. Res čuden je človek v službi satanovi, ki služabnikom božjim ne pusti svobodno delati, čeprav delujejo v blagor domovine, v korist ogrožene mladine. Da je cerkveno življenje na Francoskem še vedno žalostno, nam je tudi pravil neki gospod, ki je v Nici, preden je zapustil vlak, zaprosil in kleče prejel blagoslov od enega naših č. g. tovarišev.

Od petka dne 4. dec. je parnik naš začasni dom. Parnik Rawalpindi prevaža popotnike v Indijo. Popotniki so večinoma Angleži. Skoro vsak večer imajo ples, pri katerem se vidi toliko bogastvo v toaletah, da človek dobi vtis, kakor da ima pred sabo stare Rimljane.

Morali bi odriniti o polnoči, pa smo odpotovali šele v soboto zjutraj. Pri sv. maši smo bili, ko se je parnik zazibal in smo zapuščali luko. Z nami sta tudi dva duhovnika, zato imamo vsak dan sv. mašo in sicer v glasbeni sobi, le ob nedeljah smo prisiljeni s službo božjo umakniti se v kabino.

Morsko bolezen sem pa le srečno in hitro premagal, dasi sem bil dvakrat prisiljen plačati morju neprostovoljni davek.

Na praznik Brezmadežne je bilo morje silno razburjeno; valovi so pljuskali celo črez srednji krov. Sploh smo praznik Brezmadežne praznovali zelo klaverno. A kaj smo hoteli? Bili smo med samimi anglikani. . . . Tudi le-ti so obhajali svojo službo božjo, toda le bolj smešno — žalostno zgledajo njihove pobožnosti. Sicer pa naši sopotniki kažejo veliko več smisla za zabavo, denar in posvetno uživanje sploh, kakor pa za višje stvari.

Na parniku je tudi več Indijcev Hindostancev in celo par indijskih princezinj. Ti so vsi mohamedanci razen enega visokošolca, ki je katoliško vzgojen pri oo. jezuitih.

Ko se drugi potniki zbirajo za ples, gremo na najvišji krov in tu pojemo svete pesmi posebno Marijine. Ker sva dva tovariša Slovenca — z mano se pelje tudi č. g. Karel Mlekuš — pojeva tudi slovenske Marijine pesmi. Bogve če se je že kdaj prej razlegala po Rdečem morju in po Indijskem oceanu slovenska

pesem? Morda to pot prvikrat. Kako kipi iz najinih src v tiho noč razlito nad morjem pesmica: „V lepoti čisti slavljena“, in pa ta druga: „Zdrava zemlje vse gospa!“ Petje pa spremlja šumenje valov in daljni odmevi godbe iz plesne dvorane.

Z nami se vozi tudi pet redovnic, ki se z unemo udeležujejo z nami vred presv. daritve. V ožjem stiku sta z nami dve francoski frančiškanki, ker sta tudi v obednici v naši bližini. Poleg katoliških redovnic so še štiri redovnice presbiterijanke in tudi dva duhovnika te anglikanske verske ločine.

Poganski čarovniki (Indija).

Vozili smo se mimo Korzike, Liparskih otokov, ognjenika Stromboli, ki je bruhal iz sebe dim in ogenj. Mimo Sicilije in Kalabrije smo vozili v temi. Imeli pa smo zato prekrasen užitek, ko smo občudovali mesti Messino in Reggio v bajno krasni nočni lepoti. Neizmerno morje samih lučic!

Peti dan vožnje smo dospeli v Port Said ob Sueškem prekopu. Ob vhodu v prekop smo pozdravili spomenik Lesseps-a, moža, ki je vodil in zamislil to kolosalno delo.

Kakšen vrišč, vrvenje in dirindaj, ko je parnik obstal v luki! Pred ladjo je bilo hipoma vse polno motornih čolnov in drugih barčic, da popeljejo popotnike na suho. Saj pa je tudi prijetno stopiti vsaj za nekaj časa na suho posebno po tako mučni vožnji, kot je bila naša. Zato smo se z veseljem izročili v varstvo enemu izmed Arabcev, da nas s svojo barko popelje na trdna tla, ki se nič več ne majejo pod nogami.

Orient, kako zanimiv in slikovit si! Rožnati cvetni grmi, skrbno zavite Turkinje, bazari napolnjeni z lesketajočo tkanino, vse je budilo našo pozornost. Obiskali smo tudi naš zavod, kjer so nas ondotni sobratje sprejeli z velikim veseljem.

Bele hiše z ravnimi strehami ob zelenem morju, nasadi palm, v daljavi nepregledna puščava, bujno pisano življenje, obleka v orientalskih noš! — evo Vam sliko mesta Port Said.

Hitro je minul pičlo odmerjeni čas in parnik je zopet odplul po kanalu. Žal nam je bilo, da smo Palestino pozdravljali le iz dalje. Ob kanalu nas je marsikaj zanimalo: gledali smo življenje in naprave ob njem, pomilovali uboge Beduine in njihove borne koče, pozdravljali smo gozdiče, ki se tupatam razprostirajo in vlake, ki so hiteli od kanalu. Nastopila je noč. Prespali smo mesto Suez ter se zbudili ondi, kjer je Mojzes z Izraelci prepotoval Rdeče morje in kjer je Faraon žalostno utonil s svojimi vojniki. Polno rdečih alg je v tem morju; odtod ima svoje ime.

Med Afriko smo in Perzijo. Tupatam vidimo kak hrib gol in zapuščen. Najzanimivejši so solčni vzhodi in zahodi. To je nekaj divnega! Ti zlati oblaki, ta solnčna obla, to lesketajoče se morje, kako očara človeka! Z žalostjo pa nam napolnjuje srce misel, da je še toliko milijonov ljudi, ki ne poznajo Boga, ki je vse to ustvaril, njega, ki je neskončna lepota, brezmejna dobrota in večna ljubezen.

Nenavadno veliko število golobov nas je pozdravilo ob vhodu v Adenski zaliv ob prehodu iz Rdečega morja v Indijsko. Mesto Aden je od luke precej oddaljeno in se vidi oddaleč, kot da blesti na solncu belo perilo. Toda življenje v Port Said in v Adenskem pristanišču kot noč pa dan! Tam živahno in hrupno, tu pa tiho in mirno. Le nekaj motornih čolnov, sicer pa preprosti čolni domačinov, večinoma zamorcev Somalijev. Kdo ne bi pomiloval te zares usmiljenja vredne, na pol na-

ge siromake! Mnogi so imeli le okrog ledij navezane cunje, a tudi oni, ki so bili oblečeni, so imeli le cape na sebi. Polti so bolj ali manj črne, lase imajo kodraste in dve vrsti čisto belih zob. Denar pa razločijo presneto dobro, katere države je. Hej, kakšna kopica črnih ljudi na tleh, ruvajočih se za denar, ki so ga jim metali za zabavo popotniki! Nekaj čolnov je bilo majhnih kot orehova lupina; vsaj zdeli so se taki na neizmernem morju. Ena šajka se je prevrnila s svojim ubogim lastnikom, ki se je skopal neprostovoljno in hitro začel loviti po vodi svojo uborno robo.

Iz Adena smo nadaljevali pot v smeri proti Bombay-u. Rib nismo nikjer videli mnogo. Le v Rdečem morju so nas spremljale neke vrste rib, ki so skakale iz morja, nato pa zopet izginile v valovih. Tu v Indijskem oceanu pa vidimo nenavadno veliko množino meduz.

Bombay.

Zvezde so še žarele na nebu, ko nam je zažarel pred očmi Bombay v neštevilnih lučcah. Sirena je zatulila in parnik je obstal v luki.

Prisostvovali smo poslednjikrat sv. maši v kabini, nato se pa pripravili na odhod. V pristanišču in tudi že na parniku je mrgolelo vse polno domačinov, ki so z izurjeno spretnostjo odnašali prtljago in jo spuščali v čolne. Neštetо avtov in izvoščkov je čakalo na svoj dnevni zaslužek.

Kako srečni smo bili, ko se nam predstavi salez. sotrudnik domačin in se nam ponudi za vodnika. Bil je nam ves čas res zvest spremljevalec. Kaj bi mi počeli brez njega v tej množici nam tuje jezike govorečih ljudi? Ker je naš Robert Charles Aramba v angleški službi, zmo že na ladji prišli z njim skupaj. Vodil je vso našo družbo in oskrbel vse potrebno pri raznih uradih in nam bil v pomoč v vseh zadevah, dokler se nismo proti večeru usedli na vlak, ki nas je odpeljal proti Kalkuti. Ta naš dobri sotrudnik je zelo vnet za salezijansko družbo. V svojem uradu ima sliko čast. don Bosca in sotrudniško sprejemno diplomo.

Že na parnik so domačini prinašali velikanske cvetne vence in šopke. Pri izstopu iz ladje sem videl cel špalir Indijcev s takimi venci in šopki, ki so čakali na prišlece. V prvem hipu sem mislil, da hočejo počastiti kako odlično osebnost, pozneje pa sem videl, da je tu navada, da bogatini stopajo s plačanim okrasjem na indijska tla. Tudi na vlak mnogi bogatini, domači in angleški, stopajo okrašeni z venci, da izgledajo nekako tako kakor v Belikrajini zeleni Jurji. Je pač taka navada tu.

Bombay! V njem se zlivata v eno Zapad in Vzhod in se družita bogastvo, napredek, umetnost, lepota in zanimivost Orienta in Okcidenta. Toda vso to lepoto, vse to življenje tako pestro, skoraj bi rekel pravljično, sem mogel opazovati le mimogrede. Naj zadostuje le nekaj črtic. Tu mora vsak sam paziti na svoje življenje in na svoje imetje, drugi ne bodo. Dobro pazi, kaj se godi okrog tebe! Vsa ta množica, ki te obdaja, ni preveč vljudna in zanesljiva. Kmalu prideš lahko ob svoje imetje, da sam ne boš vedel kdaj, ne kako.

Veličasno mesto je Bombay; a snage tu ne poznajo. Pozna se, da so krasne palače last onih ljudi, katerim ni treba nikdar stopati po cestnem tlaku in se prerivati skozi množice vseh ver in slojev. Število avtov, cestnih železnic in drugih vozil pa je toliko, da je človek vedno v smrtni nevarnosti, ako ni do skrajnosti pozoren in čuječ. Jaz sem kar osupel in bil ves presenečen ob pogledu na to vrvenje, med katero se je mešalo še kričanje vseh mogočih prodajalcev in stokanje in javkanje neštetih prosjakov, ki kažejo svoje pohabljene ude in silijo v mimoidoče z vsiljivimi prošnjami.

Domačini so tu po večini mohamedanci ali pogani. Pogani se dele v razne vrste verstev. Bramini nosijo na čelu rdeče znamenje. Že otrokom ga vtisnejo. Silno ljubijo nakitje. Tudi moški. Malokateri je, da nima uhanov v obeh ušesih, posebno ženske. Le-te imajo, ako spadajo nižjim slojem, obesek tudi v nosu. Zapestnice na roki pa imajo ženske skoro vse, brez izjeme. Obleka je primerna tukajšnjemu podnebju. Ker je zelo vroče ni mogoče izhajati z evropsko obleko. Zlasti brez orientalskega pokrivala ni varno hoditi na solncu. Po leti bi bilo to smrtnonevarno varadi solnčarice. Indijci so navadno bosi, ali pa imajo lahke opanke.

Glede množice golobov se Bombay more meriti z Benedkami. Kadar se dvignejo, se ti zdijo kot velikanski siv oblak. Videl sem tudi velike množice vran, ki so Braminom svete živali.

Katoliških cerkva je tu precejšnje število. Katoliški zavodi so prava dika in dobrota za mesto. Obiskali smo dom jezuitov. Imajo šole in oskrbujejo službo božjo.

Restavracije so precej različne od naših. Sicer znajo tudi tu prav dobro zasoliti s cenami, a postrežba je slaba, vsaj kolikor smo se mogli mi prepričati. Tukajšnji prebivalci ljubijo jedi dražečega okusa in sladkarije. Angleškega pudinga ne manjka v Indiji. Puding je menda sploh za Angleža to, kar so za nas Kranjce žganci. Ledu za hlajenje vode se mnogo uvaža. Glavna pijača v Indiji je kava ali

čaj, mešan z mlekom. Vino se tu redko in težko dobi. Dasi ima Indija silno bogato rastlinstvo, vendar trta tu ne raste. Pivo se uvaža iz Nemčije. Vodo piti je pa tu nevarna reč, lahko te stane življenje, ker je silno nezdrava.

Odhod iz Bombay-a v Kalkuto.

Treba je bilo misliti na odhod. Poslovili smo se od ljubeznivega vodnika in se vsedli prvič na indijski vlak. Bliskovito je brzel naš lukamatija v temno noč. Na neki postaji ne daleč od Bombay-a je vstopil v naš voz pater

Palme ob reki (Indija).

jezuit, ki nam je povedal mnogo zanimivosti iz tistih krajev in nam dal več koristnih navodil. Železniška proga pelje skozi zelo obljudene kraje, toda na obeh straneh se v večji ali manjši razdalji od proge raztezajo obširne džungle, deviški pragozdi, kjer še nikdar ni zagospodarila sekira in kjer kraljujeta poleg drugih zveri tiger in slon.

Na postajah sem videl napise v treh jezikih in pisavah, v angleškem, hindostanskem in bengalskem.

Noč se je umaknila jutranji zarji in lahko smo opazovali prizore, ki so se vrstili pred našimi očmi na postajah in prirodo indijskega podnebja. Obdelana rižna polja, različni nasadi, kakor palme, banani in drugi so se prikazovali in izginjali kakor v kino. Riž so ponekod šele sejali; večinoma pa je že zelen. Tudi tu se vidi, kako delo človeških rok spremeni pustinje v prijetna bivališča.

Palme v Bombay-u mi niso ugajale, ker so tako zaprašene; toda vsa ravnina od Bombay-a do Kalkute kaže v rastlinstvu res vso tropično bujnost. Koče domačinov kar izginejo sredi teh velikanskih dreves. Minul je dan in minula je druga noč. Sloviti kraji širne Indije so bili za nami. V noči smo se prepeljali v bližini Benaresa črez Ganges, sveto indijsko reko, in popoldne dne 20. dec. smo dospeli v Kalkuto. Bila je vigilija sv. Tomaža, apostola Indije.

Kalkuta.

Kalkuta! Vse kar velja o Bombay-u, velja tudi o tem mestu svetovnega slovesa. Kakšen promet, kakšno življenje! Težko bi prišli srečno v to mesto, ako bi nam ne prišel naproti sal. misijonar vlč. g. Bonardi. Kako smo se ga razveselili! V avtih smo se pripeljali do začasnega cilja. Peš hodi tu malokdo: je pretežavno in prenevarno.

Drugo jutro smo bili zopet po dolgem presledku pri sv. maši v cerkvi. Kako srečni smo bili, ko se ni več zibalo pod nami, kakor na ladji in v vlaku!

Kalkuta je mesto, ki nudi tujcem silno veliko zanimivosti. Obiskali smo eno najlepših pagod, pa smo se prepričali, da se lepša vidi, nego je v resnici. Nismo mogli vstopiti takoj, ker so prav tedaj opravljali svoje obrede. Sezuti smo si morali čevlje in natakniti rožnate opanke. Zdelo se mi je, da so nas bramini mrko gledali. Znotraj, kako grdi maliki, ki naj predstavljajo njihova božanstva! Ubogi zaslepljenci! Kdaj bodo prišli do spoznanja pravega Boga?

Krasna je protestantovska katedrala; veličastne so palače Evropejcev; kljub temu se po ulicah svobodno kretajo krave, teleta, koze itd. ter puščajo za sabo svoje sledove. Domačini vozijo tudi z govejo živino. Videl sem te uboge živali vleči z vso svojo silo nerodne, težko obložene vozove.

Po enodnevnem oddihu smo odšli na kolodvor, odkoder vodi železnica v Vzhodno Indijo.

Proti cilju.

Iz Kalkute smo se vozili po nepregledni

planjavi, med prastarimi gozdi, kjer so sledili pogostni kratki predori. Ko je vlak privozil do reke Bramaputre, smo morali vsi izstopiti in prenesti prtljago na parnik, ki nas je prepeljal preko široke reke. Na drugi strani sta nas čakala dva naša misijonarja iz Gauhatija (Assam). Kako veselo svidenje, kako prisrčno pozdravljanje! Peljali smo se še pol ure z assamsko železnico in dospeli smo do prve naše misijonske postojanke v Assamu, v Gauhati, kjer delujejo salezijanci in Hčere Marije Pomočnice.

Gauhati se šteje za mesto, seveda povsem orientalsko.

Naša cerkev je prav ljubka, dasi ima docela misijonski značaj. Od tu smo napravili izlet po okolici in občudovali vso prirodno krasoto teh krajev. Nad vse pa nas je prevzel čudovit solnčni zahod. Te krasna zarja! Kaj takega se zlepa ne vidi drugod. Ko smo se vračali, se je vlegla na zemljo čarobna indijska zvezdnata noč.

Drugo jutro smo nadaljevali pot z avtom, ki prevaža popotnike v Šilong. Pa me ni treba zavidati. Sedel sem v taki gneči, kot žveplenke v škatljici. Povrh tega se poleg mene sedeči Indijec prav nič ni držal pravil vljudnosti: prav na široko se je raztegoval, kot razjarjena koklja. Vozili smo se šest ur. Pot se je vila po slikovitih pokrajinah vedno višje in višje po samih serpentinah in ovinkih. Čudno, da se nismo na kakem ovinku prevrnili! Spotoma sem opazoval tukajšno prebivalstvo. Čudno se mi je zdelo, da so moški sicer popolnoma ostriženi, le sredi glave nosijo čop las. Vprašal sem kaj to pomeni. Razložili so mi, da ti ljudje upajo, da jih bo nekega lepega dne kaka skrivna moč potegnila za ta čop v poganska nebesa. Oblečeni so po naših pojmih zelo pomanjkljivo. Po okolici sem videl mnogo živine, ki se je pasla po ne preveč bujnih pašnikih. Tudi opice sem videl med živino. Bambus je zelenel in marsikje sem opazil krasne cvetne grme. Gozd je mnogokje že izsekan, dasi žagajo tu deske prav na primitiven način, tako, da gre delo zelo počasi izpod rok.

V Šilongu.

Na vsem potovanju smo bili povsod pri naših sobratih sprejeti z veliko ljubeznivostjo; toda moje pero je preslabo popisati, s kako prisrčno radostjo smo bili sprejeti v Šilongu. Kako smo se razveselili, ko smo zagledali našega predstojnika, ljubeznivega očeta, apostolskega pref. msgr. M. Mathiasa! Kako markantna osebnost je ta gospod, ki je francoz po narodnosti, toda salezijanec z dušo in srcem!

Pred župno cerkvijo božjega Odrešenika so nas pričakovali z zastavami sobratje in gojenci. Ob našem prihodu je zadonela don Boscova himna. Kakšno veselje! Mi smo bili veseli toplega sprejema sobratov, oni pa našega prihoda. Obrazi vseh so žareli od srečne radosti. Pozdravili smo Jezusa v tabernaklju ter se mu zahvalili za srečno potovanje, nato smo si ogledali ves dom, naše novo bivališče. Dospeli smo do svojega cilja dne 23. dec. Kakor se zdi, jaz ostanem tu.

Na Sveti večer so naši gospodje poklonili božjemu Detetu 80 novokrščencev. Pred cerkvijo je bilo vse v lučkah, v njej pa so se v slovesni polnočnici klanjala naša srca in srca domačinov.

Na god sv. Štefana so imeli tukašnji katoličani velik praznik. Obširen travnik poln ljudi. Med gledalci so bili tudi drugoverci. Zabavi, telovadbi in obdarovanju je sledila „pojedina.“ Jedli pa niso drugega kot riž in meso. Drugih jedi tu skoro ne poznajo, razen sadja in krompirja, ki ga sade po hribih. Pri jedi so sicer rabili krožnike, toda namesto žlic, vilic in nožev so jim služili prsti. Na splošno pa tu niti krožnikov ne rabijo; namesto njih jim služijo široki listi banan ali bambusa.

Šilong je središče celega Assama; izgleda pa kot čedna, zelo raztresena vas. V nji se najbolj odlikujejo hiše Evropejcev. Tu smo 1500 m nad morjem. Po noči je precej občuten mraz; po dnevi se pa dobro čuti moč indijskega solnca.

Prebivalci so po večini prav vljudni in ofroci nas veselo pozdravljajo: „Kubley, kubley!‘ To je prva beseda, ki sem se je naučil v Khasi-jeziku. Ima pa več pomenov in se čestokrat sliši. Ko molijo: Češčena bodi Kraljica . . . je kubley prva beseda; če dam dečku podobico, slišim zopet kubley v zahvalo i. t. d.

Tukajšnji ljudje žvečijo neko rastlino, radi česar imajo vse zobe rdeče. Ženske ne znajo delati ničesar: da le riž in krompir skuhajo, pa je dobro; več od njih nihče ne zahteva.

V Šilongu samem je že zelo mnogo kristjanov; to se vidi posebno ob nedeljah. ko se ljudje po sv. maši sipajo iz cerkve, kakor v naših slovenskih krajih: toda mnogo jih je, ki še ne poznajo naše edinozveličavne sv. vere. Poleg poganov, se tu bohotno širijo različne protestantovske ločine.

Podnebje tu ni za Evropejce posebno ugodno. Par naših misijonarjev je že umrlo in par drugih se je moralo radi bolezni vrniti v domovino. Toda na izpraznjena mesta so stopili drugi, ki so prisegli na Kristusovo zastavo in na zastavo našega čast. ustanovnika don Bosca.

Pa naj končam to moje pismo, ki se je itak že preveč raztegnilo. V kratkem kaj več.

Srčno Vas pozdravlja v presv. Srcu

vdani Martin Berlec
Sal. lajik misijonar.

Milosti Marije Pomočnice.

Alojzij Fras od sv. Jurja ob Ščavnici piše: „Bil sem dolgo časa priklenjen na bolniško posteljo zaradi hudega sklepnega revmatizma. Že sem obupal, da ne bom mogel nikdar več hoditi, dasi sem star komaj 23 let. Po štirih mescih bolezni mi prinese soseda Sal. Vestnik in tam sem čital, kako Marija deli dobrote onim, ki se ji priporočajo in opravljajo njej na čast devetdnevnico. Takoj sem sklenil, da storim to tudi jaz. Istočasno sem poslal na Rakovnik 100 Din za svetišče Marije Pom. s prošnjo, da bi se tudi tam opravljala zame devetdnevnica. In glej od tistega časa se mi je zdravje polagoma začelo vračati, tako da zdaj hodim brez vsakih bolečin. Vsakemu svetujem, naj se v stiskah obrne na Marijo Pom. Ona mu bo gotovo pomagala, kakor je meni.“

Marija Henigman, Rakidnica piše: „Sporočam Vam veliko milost, ki mi jo je podelila Marija Pom. Imela sem hudo rano na nosu. Zdravnik mi je rekel, da je najbolje, ako grem v bolnico. Prosila sem ga, naj mi zapiše kako zdravilo, ker se bojim iti v bolnico. Dobila sem zdravila, doma pa sem prisrčno prosila Marijo, naj mi pomaga, da ozdravim brez bolnice. Molila sem devetdnevnico in trdno zaupala v Marijo. Preden sem končala devetdnevnico, je bila moja rana popolnoma zdrava. Prisrčno se zahvalim Mariji Pom. za pomoč. V znamenje hvaležnosti pošiljam v dar 50 D.“

Julija Črnigoj iz Podkraja piše: „Bila sem več let hudo bolna. Trpela sem na želodčnem krču, nobeno zdravilo mi ni pomagalo. Obrnila sem se k Mariji Pom. na Rakovniku z devetdnevnico. Obljubila sem tudi dar za svetišče, ako me Marija tako ozdravi, da me v teku enega leta bolezen ne bo več napadla. In res od tistega časa je minulo eno leto in bolezen me je popolnoma pustila, za kar bodi Mariji Pom. tisočera zahvala!“

Marija Vogrinec nam piše: „Imela sem bolno nogo. Šla sem v bolnico in tam so mi morali nogo proč vzeti, ker ni bilo druge pomoči. Tri mesce sem bila v bolnici in rana se je zacelila. Šla sem domov; doma se mi je pa rana zopet odprla. Čakala sem zaman ozdravljenja. Pet let mi je teklo iz noge na dveh krajih. Tedaj sem se pa zatekla k Mariji Pom. na Rakovniku ter darovala 100 Din z namenom, da bi mi Marija izprosila ozdravljenje; obljubila sem tudi, da pošljem še enkrat 100 Din, ako mi noga ozdravi. Glejte čudo! Kost, ki je bila gnila, mi je padla ven in rana se je naenkrat zacelila in zdaj sem zdrava. Pošiljam 100 Din v zahvalo Mariji Pom. Prosim, naj se to objavi v Vestniku.“

T. V., Kamenščak, poroča: „Bila sem močno bolna na pljučih. Iskala sem pomoči pri zdravnikih, pa vse ni nič pomagalo. Zaupno sem se zatekla k Mariji Pom. na Rakovniku ter jo prosila, naj mi podeli ljubo zdravje. Obljubila sem dar in objavo v Vestniku. Bila sem uslišana. O Marija, stotera ti hvala! Pošiljam 100 Din.“

Bernarda Marinič od sv. Tomaža pri Ormožu se zahvaljuje za uslišano prošnjo v raznih dušnih in telesnih stiskah.

Lucija Perc za zdravje. Pošilja dar 100 D.

Frančiška Hanželič, Veržej. Zahvaljuje se za srečno izvzršeno operacijo na nogi, katero je moral prestati njen nečak Alojzij.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Dne 17. februarja je umrl na Rakovniku salezijanec klerik

† Modic Stanko.

Rodil se je dne 7. aprila 1907. v Volčah (fara Bloke). Študiral je na Rakovniku in v Veržeju, dovršil novicijat na Radni ter nadaljeval modroslovske študije na Rakovniku. Bolehal je že več kot eno leto; vendar se mu je zdravje v zadnjem času toliko okrepilo, da se je z vso vnemo poprijel učenja. Nenadoma pa se mu je bolezen povrnila in ga vrgla na bolniško posteljo, iz katere ni več vstal. Bil je nadarjen, vesten, marljiv, ljubil je Sal. družbo z vsem srcem, kot pravi don Boscov sin, vzbujal je v sebi najlepše upe. Zadnjo bolezen je prenašal z vso potrpežljivostjo ter se popolnoma vdal v božjo voljo. Njegova smrt je bila smrt dobrega, zvestega, gorečega redovnika ki, z lahkoto zapusti svet v zavesti, da ga pri Bogu čaka večno plačilo. R. I. P.